

תוצאות חיים

גליון 100

פרשת תרומה

תשפ"ב ב'של"ג

שיעור מפי מרח הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א - פוסק עדת תימן

ו"ל ע"י התאחדות בני הישיבות ובסיוע מוסדות יד מהרי"ץ

נושאי השיעור: במה היתה גדולתו של ר"א בן ערך - מה גרם לעשרת השבטים לצאת לתרבות רעה - דברי המהרש"א שר"א בן ערך שכח תלמודו עד שכבר לא ידע לקרוא - כמה תמימות בדברי המהרש"א - המשך למעשה המובא בגמ' בשבת (קמז:) מהמדרש בקהלת רבה (ז, ו) - דיוק בדברי הגמ' ליישב כוונת המהרש"א חלוקת המברכים שבתגאן מדויקים מהגאונים עד עזרא הסופר - מי סידר את חלוקת המברכים שבחומשים וכיצד הגר"א נהג בזה - סיפור מופלא בס"ת קדוש שבדק אנשים ומגלה חטאיהם דברי מסור היוצאים מהגמ' הנ"ל - שלושה פירושים מדוע ר"א קרא החרש היה ליבם - רמז נפלא שכתב הבן יהוידע בענין הל"ל ותוספת נופך לפמשי"כ בספר אבות עולם - כמה מעשיות נפלאות במה שהס"ת רומז לכל עולה בתורה דבר הקשור לענינו.

גדולתו של רבי אלעזר בן ערך

בשם רחמן.

בגמ' במס' שבת דף קמז: כתוב מוסר השכל גדול עד כמה גדולי תורה צריכים לשמור על עצמם להתרחק מהבלי העולם הזה כיון שיכול להיות אדם גדול בתורה כרבי אלעזר בן ערך שינוק ע"י הנאות העוה"ז. ובמס' אבות (פ"ב מ"ח) כתוב דברים נפלאים על ר' אלעזר בן ערך וזה לשון המשנה שם, חמשה תלמידים היו לו לרבן יוחנן בן זכאי ואלו הן ר' אלעזר בן הורקנוס ור' יהושע בן חנניה ור' יוסי הכהן ור' שמעון בן נתנאל ור' אלעזר בן ערך, הוא היה מונה שבחן וכו' ור' אלעזר בן ערך מעיין המתגבר ע"כ. ומסביר ר"ע מברטנורא בזה"ל, מעיין המתגבר, לב רחב ומוסיף פלפול וסברות מדעתו ע"כ. ובהמשך המשנה כתוב עוד, אבא שאול אומר משמו (של ריב"ז, רע"ב) אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזנים אחת וכו' ור' אלעזר בכף שניה, מכריע את כולם ע"כ.

מדוע נעקר תלמודו של ר"א בן ערך

נחזור לגמ' במס' שבת, כתוב שם כך, אמר רבי חלבו חמרא דפרוגיאתא ומיא דדיומסת קיפחו עשרת השבטים מישראל ע"כ. ופרש"י פרוגיאתא שם מדינה שיינה משבוה, דיומסת שם נהר שמימיו מלוחים [שזה מחמם ומרפא את הגוף]. קפחו עשרת השבטים, שהיו בעלי הנאה ועוסקים בכך, ולא היו עוסקים בתורה ויצאו לתרבות רעה ע"כ. ומספרת הגמ' רבי אלעזר בן ערך איקלע להתם, אימשיך בתרייהו, איקער תלמודיה. כי הדר אתא קם למיקרי בספרא, בעא למיקרא "החודש הזה לכם" (שמות יב, ב), אמר החרש היה ליבם. בעו רבנן רחמי עליה, והדר תלמודיה. והיינו דתנן ר' נהוראי אומר הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבוא אחר כך שחבריק יקיימוה בידך ואל בינתך אל תשען, תנא לא ר' נהוראי שמו אל ר' נחמיה שמו ואמרי לה ר' אלעזר בן ערך שמו ולמה נקרא שמו ר' נהוראי שמנהיר עיני חכמים בהלכה ע"כ. הגמ' מקצרת בכמה פרטים ובהמשך נראה בעז"ה במדרש רבה יותר בהרחבה.

דברי המהרש"א על הגמ' בשבת (קמז:) וכמה קושיות חזקות בדבריו

אומר המהרש"א, ראשית נקרא דבריו ואח"כ נעמוד על כמה דברים לקיים מש"כ ליגרס אינש והדר ליסבר, וז"ל המהרש"א, החודש הזה לכם, כאן התחיל לפי שהיא מצוה ראשונה בתורה כמ"ש ר' יצחק (רש"י) עה"ת בראשית אף א ומקורו מהמדרש ואין זה אביו של רש"י ואכמ"ל) לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם, ואמר דאיקער תלמודיה ואמר החרש היה ליבם דהיינו הר"ש במקום ז' והב' במקום כ' שהם קרובים להתחלף בצורתן כדאמרין בפ' הבונה (דף קג), וכצ"ל י' במקום ז' קרובים קצת כדאמרין שם וכו', ונפל טעות זה בפיו לפי ענינו שנעשה ליבו לב אבן וחרש מלהבין אחרי אשר היה ליבו כמעין המתגבר בחבורו לחכמים ע"כ.

דברי המהרש"א הללו ישנם הרבה קשיים ולא נחה דעתי, המהרש"א אומר שלושה דברים א. כאן התחיל לפי שהיא מצוה ראשונה בתורה וצריך להבין מה המהרש"א בא לומר בזה, מה הפריע לו שהוצרך לומר כך, ועוד צריך להבין אם רבי אלעזר בן ערך ידע בדיוק מהי המצוה הראשונה בתורה, זה סימן שהוא יודע תורה ולא ששכח. וצ"ע. ב. המהרש"א כותב בהמשך שז' וי' הם אותיות דומות, ותמוה היאך אפשר לטעות בזכו טעות, וצריך לדחוק שכנראה האות ז' היתה קצת קטנה שנדממה לו לאות י', אבל יש לשאול כאן שאלה גדולה, האם אתם מכירים עם הארץ כזה שלא יודע מהו ההבדל בין דל"ת לר"ש? הרי כשיש בס"ת שאלה מביאים תינוק, וא"כ כיצד יתכן שר' אלעזר בן ערך טען בזה ונהיה כזה עם הארץ שלא יודע לקרוא, בשלמא שהוא לא מעיין המתגבר שמחדש סברות ופלפולים, אבל לומר שהוא עד כדי כך כבר לא יודע לקרוא אותיות, איך יתכן כדבר הזה.

השלמת המעשה שמובא בגמ' בקהלת רבה (ז, ו)

במדרש קהלת רבה (פרשה ז) מובא כמעט כמו המעשה שמובא בגמ' בשבת הנ"ל וזה"ל שם, חמשה תלמידים היו לו לריב"ז וכו' כל זמן שהיה קיים היו יושבין

לפניו. כשנפטר הלכו ליבנה [כך היא הגירסא שלנו, אבל לפי הפסוק בדה"י צ"ל 'יבנה'] והלך ר' אלעזר בן ערך אצל אשתו לאמאוס, מקום מים יפים ונוה יפה. המתין להם שיבואו אצלו [שהרי ריב"ז נפטר, והוא הרי גדול התלמידים, ולכן חיכה שכולם יבואו אליו לאמאוס] כיון שלא באו, ביקש לילך אצלם ולא הניחתו אשתו אמרה, מי צריך למי? אמר לה, הן צריכין לי. אמרה לו חמת העכברים, מי דרכו לילך אצל מי, העכברים אצל החמת או החמת אצל העכברים ע"כ. חמת, זה מקום עם הרבה אוכל, ואשתו דימתה את החכמים לעכברים שהם צריכים לבוא לאכול אליך. וממשיך המדרש, שמע לה, וישב לו, עד ששכח תלמודו מאחר זמן, באו אצלו שאלו אותו, "פת חטין או פת שעורים מי טב אוכלה בלפתן" (נגעים פ"ג מ"ט) ולא ידע להשיב בלפתן ע"כ. ישנם כמה פירושים מה בדיוק הוא לא ידע, ו"א - שהוא לא ידע בכלל מה זה 'לפתן', ו"א שהוא לא ידע מדוע קוראים לזה 'לפתן', וישנם עוד הסברים ואכמ"ל. ועכ"פ מוכח שאפילו שאלות פשוטות ר"א בן ערך לא ידע לענות עליהם.

מה שכתוב בגמ' בשבת ע"ז שר"א ב"ע אמר "החרש היה ליבם" זה לא מוזכר במדרש, אבל המובן הוא שהשלב הראשון היה שבאו אצלו ולא ידע להשיב, ולאחר זמן עלה לתורה וכו' דהיינו הגמ' זה המשך לדברי המדרש ולא שיש סתירה בין המדרש לגמ'.

בבן יהוידע על הגמ' ציין את המדרש הזה וז"ל, אמשיך בתרייהו כו' הנה כאן הביא הש"ס המעשה בקיצור, אך במדרש קהלת רבה עה"פ "כי העושה יהוה"ל חכם" [קהלת ז, ו] איתא וז"ל חמשה תלמידים היו לו לריב"ז וכו' והלך ר"א ב"ע אצל אשתו לאמאוס וכו' אמרה לו הפת והעכברים מי דרכו לילך אצל מי וכו' שמע לה וכו' ע"ש, ולפי זה אשתו גרמה בעצתה שישכח תלמודו, ולכן פיה הכשילה לעשות המשל בפת ועכברים. והמשילה אותו לפת ולחכמים במחילת כבודם לעכברים שהם אחוזים במקור השכחה, דלכך האוכל מאכל שאכלו עכברים גורם לו שכחה, והוא שמע ושתק ולא מיחה בה, לכך כח השכחה בדבוק בעכברים נדבק בו ושכח תלמודו וכו' ע"כ.

ומדברי הבן יהוידע ג"כ רואים שהבין שהמדרש הוא המשך לדברי הגמ' שכתב שהש"ס הביא המעשה בקיצור.

דיוק בדברי הגמ' ליישב דברי המהרש"א

שאלנו כמה שאלות על המהרש"א ועתה נאמר מה שנראה ליישב דבריו. ראשית שאלנו מה הצריך אותו לומר שר"א התחיל מהפסוק "החדש הזה לכם" בדוקא, שהרי לכאורה הפשטות שקרא לו לס"ת וזה יצא העליה שלו, ועוד מי אמר שבכך ר"א התחיל את הקריאה אולי זה היה באמצע הקריאה. ושמא יש לומר שהמהרש"א דייק את המילים 'בעא למיקרי החדש הזה לכם' דהיינו ר"א רצה לקרוא החודש הזה לכם, שהרי 'בעא' תרגומו רצה. כך נראה ההבנה בדברי המהרש"א שזה גרס לו לומר דבריו. אבל איננו יודע אם מוכרח להסביר כך שלכאורה אפשר לומר בעא למיקרי פירושו התכונן לקרוא, ולא שחיפש לקרוא פסוק מסוים אלא שעמד לקרוא בתורה ובדיוק עלה לו הפסוק הזה.

סדר המברכים בחומשים נעשה ע"י מלמד דרדקי

ומש"כ המהרש"א שבפסוק זה הוא התחיל ושאלנו אולי זה היה באמצע הקריאה באמת לפי התאג' הדבר ממש הפלא ופלא ששם בדיוק מתחיל עליית רביעי אבל לפי החומשים שהעליה מתחילה עוד לפני הדבר מסתדר. ובדרך אגב חשב לדעת שהחלוקה של התאג' הוא לפי נושאים - ענינים משא"כ החומש ששם מערביים שני נושאים יחד. אומרים שהגר"א לא היה קורא לפי החלוקה של החומשים והיה קורא או לפי פרשיה פתוחה או סתומה, או לפי נושאים. ובמנחת אלעזר כתוב שהחלוקה של החומש עשאה מלמד דרדקי שאינו יודע מימינו ולשמאלו ובלבל את המברכים בלא שום סדר ובתיקון יששכר (דף עד) כתב שהחלוקה של התאג' היא נראית יותר עיקר שמקורה מהגאונים עד עזרא הסופר ואכמ"ל. ולענינו דברי המהרש"א מובנים רק אם חילוק המברכים הוא כמו החומשים, שאז יש פלא מדוע ר"א התחיל באמצע העליה ולא בתחילתה, שלפי התאג' אין בזה שום פלא ושינוי. אבל לגופו של - ענין הדבר משונה מדוע שר"א יתחיל לקרוא

מאמצע העליה, ומדוע א"א לומר שפסוק זה נזדמן לר"א תוך כדי עלייתו, ומה הכריח את המהרש"א לומר שבפסוק זה בדוקא הוא התחיל. ולא זכיתי להבין דבריו, ואולי אתם תתעמקו בזה ותצליחו למצוא ביאור.

במילי דאבות (פ"ג מ"ח דף קטו) הבאתי גירסא אחרת בגמ' בשבת מרבי יצחק ונה וזה הלשון שם, ר' אלעזר בן ערך איקלע להתם, אימשוך בתרייהו וטמטם לביה, דעויה (פי' הזמינוהו. י"ן) חברויה למקרי באורייתא לברך החודש הזה לכם וכו' ע"כ. ובנוסף זה מפורש כתוב שהזמינו אותו לקרוא עליית "החודש הזה לכם" דהיינו שמשם מתחילה העליה, לא כמ"ש המהרש"א.

יישוב קושיא חזקה בדברי הגמ' ע"פ מעשה מופלא ב"ס"ת בודק"

אבל איך להבין את זה שר"א בן ערך החליף בן דלת לריש בס"ד הקב"ה האיר את עיני לבאר את העניין הזה ע"פ המעשה שהבאנו בעבר (ערש"ק פרשת בא גליון 96), ועכשיו נביא את המעשה מתוך המקור ובשלימות והוא בספר ספ"ר צורף (פרשת וילך דף קפ"א) וז"ל, שמעתי מפי ח"ר רחמים יצ"ו ששמע מפי מגיד אמת מעשה נורא שקרא באר"ץ, והוא כי אדם אחד מיראי ה' וחושבי שמו רצה לכתוב ס"ת כשר כדת וכהלכה. ויחזר אחר סופר ת"ח ואדם כשר שהיה בימיו, ואמר לו דע לך הסופר הנאמן, שברצוני לכתוב ס"ת כשר ולא אחוס על הממון, ואתן לך משכורתך כפלים מאשר תרויח בכל יום, וגם הנאות הרבה יגיע ממנו מחוץ. אך בתנאי שתעשה אותו על האופן שאומר לך. הנה אביא אליך עורות וגוילים מרובים, ואתה תבחר מהם היותר חשוב שבהם, והשאר אל תחוס על דמיהם כי עלי היו כולנה. גם תטבול בכל יום עצמך גם כלי הכתיבה, ותשב בחדר נקי וטהור בדם ומתבודד, לא תשמע קול אדם, ותכתוב בישוב הדעת כל מה שתוכל בכל יום, אם מעט ואם הרבה לא תצער עצמך. ואם נפל איזה טעות באיזה יריעה תעבירה ותסיירה. ולא תתקן הטעויות, כי אני רוצה לכתוב כדון מזהו הפילין [בעבר הסברנו מדוע בס"ת אין את הדין של כתיבה כסדרן כמו בתל"מ אבל הוא בכל"ז רצה להחמיר] ואם יקשך כתיבת הספר זמן מרובה אל תחוש כי עלי לשלם לך כפל כפלים. והוצאתך והוצאת אנשי ביתך עלי יהיה, ומתנות רבות יגיע מיד במשלם הספר רק שלא תסור כאשר ביקשתי ממך ימין ושמאל. ויעש כן. ונמשך כתיבת הספר קרוב לשתי שנים. ובמשך הזמן הנז' היה בעל הספר מכלכל ומפרנסו הוא וכל אנשי ביתו. ויהי כאשר השלים הספר והגיהו אותו, ולא נמצא בו דופי, ותרב שמחת האיש בעל הספר. ויעשה סעודה גדולה. והזמין בה כל אנשי העיר ויביאיהו לבית הכנסת בשמחה ובשירים בתוף וכינור, והיה זה בסדר ויצא. ואז היה מזמין בני אדם לקריאת התורה, ויעלו איזה עולים. ויהי בין העולים איש אשר פיתחו יצרו לבוא על אשתו בנדתה. ויהי כקרא החזן בפרשת העליה של בא גד שכתוב בתורה כתיבה אחת בגד, והנה צורת הגימ"ל היה נראית כמו נ"ן, [יצא שהחזן רואה שכתוב "בנד" דהיינו בא נד]. וכל מה שהיה רוצה לעשות החזן לחפות על הדבר כי ידע כמה מההוצאות הפסיד על זה הספר, ואם יפסל כמה יכעוס על הסופר וכמה מהנזק יגיע לו. והנה כשקרא לאיזה אנשים לראות התיבה הלו, והיה מתרחק הבעל נדה מפני הסופר, היו רואים גד, צורת הגימ"ל ג' והעוקף שלה כהלכתה. ויהי אך חזר העולה להביט בספר, היה נראה כצורת נ' בלי עוקף ויהיה הדבר לפלא בעיניהם ונשארו נבוכים זמן מה. ובעל הבית צר לו מאד על כי לא יצא כוונתו לאור, וכי ספרו יצא בו טעות. ולא היה יודע מה לעשות מרוב צער. והנה בהיותם נבוכים בזה העניין, והנה נפלה שינת תרדמה על רב העיר ונתנמנם מעט וראה המעשה של זה האיש שהיה בועל נדה. על כן בשמו פניו אל הספר הקדוש ה"ל הס"ת היה בודקו והיה נראה צורתו בא נד, ור"ל בא בועל נדה וכו' ע"כ ובהמשך מסופר איך אמר זאת הרב לאותו עולה [והודפס ג"כ בעשר"י פרשת וארא]. והסברנו בס"ד שעל אותו אדם שרתה רוח טומאה וכיון שהס"ת הזה קדוש בקדושה נוראה, כשבא לקרוא בס"ת הרוח טומאה שלו היא הסתירה וחיפתה את האות המקורית והראתה אות אחרת הקשורה לענינו של החוטא. [ולא שבאמת השתנה הס"ת ש"כ זה שלא כסדרן ועוד שנכתב בדרך נס].

חושבני א"כ שזה בדיוק מה שקרא עם רבי אלעזר בן ערך שכשעלה לתורה הוא ראה שכתוב "החרש היה ליבם" שהרוח טמטום ששרתה עליו [כמ"ש במילי דאבות] היא גרמה לו לראות כאילו כתוב החרש היה ליבם ולא צריך להדחק ולומר שהוא טעה לקרוא במקום דלת ריש. ממש הפלא ופלא.

דברי מוסר היוצאים מהמעשה עם ר"א בן ערך

תשמעו מה אומר בספר אבות העולם (דף רסג) מח"ס זבול בנימין (חיברו מה"ר בנימין הכהן ויטאלי) וז"ל, רבי נהוראי אומר הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבוא אחריו וכו', להבין אמרי קדוש הזה, צריך להקדים מאמרים ז"ל פרק כ"ב דשבת אמר רבי חלבו וכו' רבי אלעזר בן ערך איקלע להתם וכו' כמה הל'קטא ג'ק'ק'ק'ק' ילפינן מהמאמר הזה. תחילה, שצריך להתרחק מהכיעור ומהדומה לו, ולא לסמוך על חכמתו. שהרי רבי אלעזר בן ערך שהיה חכם גדול כנודע אע"פ דאיקלע להתם, דהיינו שבמקרה בלתי טהור נדמן שם ולא הרחיק עצמו כי סמך בכחו ורוב חכמתו שלא יפול ברשת התאוות, עכ"ז תכף שנזדמן לשם, אימשך בתרייהו, שלא יכול להישמר מפניהם. שהרי אמרי חז"ל עה"פ אשרי האיש אשר לא הלך וגו' שאם הלך סופו לעמוד ואם עמד סופו לישוב וכו', ולכן לא טוב עשה רבי אלעזר בן ערך להזדמן לשם כי היה לו להרחיק עצמו מהכיעור ומהדומה לו וכיון דאמשך בתרייהו איעקר תלמודיה שנמשך אחרי התענוגים ושכח תלמודו כי

קך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל וכו' וחיי צער תחיה וכו' ולהראות לו כל זה, קם למקרי בספרא "החדש הזה לכם" שהיא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל אשר בה נזכר השבתת החמץ וביעורו, שהוא רמז לביטול היצר הרע. וגם כתוב על מצוות ומרורים יאכלוהו (במדבר ט, יא) רמז לאדם שיזכור לו יום המיתה שהוא מר ע"כ.

שלושה פירושים מדוע ר"א קרא החרש היה לבם

נראה מדברי האבות עולם שהוא מסביר ע"ד המהרש"א העליה לתורה בפסוקים "החדש הזה לכם" עוד בלי הטעות שטעה זה כדי להראות ולרמז לר"א על המצוה הראשונה דהיינו ליצה"ר ולהזכיר לו את יום המיתה. עוד כתב בהמשך דבריו וז"ל, ואמר החרש היה ליבם כי הנה תנן לעיל בפרק א' ששאל ריב"ז לתלמידיו איזו היא דרך ישרה שידבק בה האדם והשיבו כולם, ור"א בן ערך אמר לב טוב, ושיבחו רבי יוחנן רואה אני את דברי ערך מדבריהם וכו'. וא"כ אפשר שרבי אלעזר בן ערך סמך ע"ז שבהיות לו לב טוב יוכל להימשך במקום תענוגים ולא יסור לבבו, ולכן הראו לו מן השמים דלאו שפיר עבד שהרי אותו לב שאמר – נעשה כק"רש הנשבר ששכח תלמודו. אי נמי מלשון "או חרש או עור" שגם הוא נסתם לבו ונתחרש. או מלשון "חרש לאמר" (יהושע ב, א) שהוא לשון שתיקה, גם הוא נשתתק מלקרות בתורה כראוי ע"כ.

חידושים עצומים כתוב בדבריו אנחנו בפשטות מבינים שהחרש היה ליבם זה מלשון אדם חרש שלא שומע אבל הוא מחדש לפרש שהוא מלשון חרס שהרי בתורה שכותבים חרס כותבים זאת עם ש"ן, אבל בכל"ז הפירוש הזה קצת קשה, שא"כ בגמ' היה צריך להיות כתוב עם סמך, כדי שנבין איך הוא קרא.

רמז נפלא בדברי הבן יהוידע בענין ה"ל

באבות עולם כתב שלושה פירושים, אבל כיון שהזמן קצר לא נספיק לעמוד עליהם ונסיים בדברי הבן יהוידע שכתב רמז נפלא באותיות שנתחלפו לר"א בן ערך וז"ל, ונראה לרמז עוד כי הוא טעה באותיות דז"ך שהניח במקומם אותיות רב"י בטעות, רמז לו מן השמים כי עתה ששכח תלמודו נמצא קוראין אותו רבי, בטעות ע"כ. דהיינו מעתה כיון ששכח תלמודו נמצא קוראין אותו רבי, בטעות ע"כ. דהיינו מעתה כיון ששכח תלמודו מה שקוראין אותו רבי זה בטעות. והנה לפי דברי רבי בנימין ויטאלי בעל ספר אבות עולם שר"א החליף ז"כ את האות ש"ן לס"ן נמצא שהטעות של ר"א היתה באותיות סב"ר וזה בא לרמז ל"גמיר וסביר, שהרי ר"א בן ערך היה מעיין המתגבר בעל סברות ופילפולים ועכשיו שכח תלמודו וזה מה שרמזו לר"א בן ערך מן השמים.

וה' ברוך הוא יאיר עינינו.

כמה מעשיות המוכחים שכל עליה לתורה מרמזת דבר מסוים לעולה

ישנו מושג של "ס"ת בודק" וכתבו בספרים הקדושים שאם לאדם יש שאלה, שישים לב לעליה בתורה שהוא קורא ששם ימצא תשובה לשאלות שהוא מסתפק.

ישנו סיפור על בחור שהיה לו איזה הצעה לשידוך וכמה שהוא בדק הוא עדיין היה נבון ומבולבל הרבה זמן, וכשהגיע פרשת השבוע, פרשת וארא, העלו אותו לתורה והתחיל לקרוא "ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה" והתבונן, שהפסוק מדבר על נישואין, ונזכר בדברי רש"י שהביא את הגמ' בב"ב (ק). שמה שכתוב (שמות ו, כג) "אחות נחשון" זה לומר שהנושא אשה צריך לבדוק באיחיה, ובאמת כך עשה שבדק באחים של המשודכת, ומצא שהם ת"ח וכו' וסגר את השידוך. שהרי איך יתכן שהעלו אותו לס"ת ובדיוק לעליה הזאת עם הפסוק הזה שמדבר עלי והבין את הרמז מן השמים לסגור את השידוך.

ישנו עוד סיפור הפלא ופלא רבינו האריז"ל היה לו הרבה תלמידים ולכולם הוא הורה שלא יכתבו את מה שהם שומעים ממנו כיון שהם לא מבינים את הדקות של הדברים, ועלולים לטעות לכתוב דברים שאינם מדויקים, חוץ מרבי חיים ויטאל שהוא היה התלמיד מובהק של האריז"ל ורק לו היה אישור לכתוב. אבל הם כן כתבו בסתר, מבלי שהאריז"ל ידע, [חשבו שהוא לא ידע...] וכשהגיע פרשת נצבים אחד מתלמידי האריז"ל ר' משה משולם העלו אותו לתורה, ואחרי שירד מהס"ת כשהגיע לאריז"ל לנשק את ידו כמנהג הספרדים שמנשקים לרב את היד אחרי העליה לתורה, האריז"ל אמר לו, אמרת לך לא לכתוב את מה שאני אומר, ואותו תלמיד הכחיש ואמר לא כתבתי, אמר לו האריז"ל תגיד לי, ח"ו התורה משקרת, הרי אתה קראת עכשיו בספר תורה "ויכתוב משה את התורה הזאת" (דברים כא, לב). והוא נדהם ונבהל. ממש הפלא ופלא.

אפילו שהכוונה למשה רבינו, אבל בכל"ז בקריאה בתורה צריך למצוא רמזים בהווה, ובאמת גם ר' יחזקאל אברמסקי מח"ס חזון יחזקאל גם היה עושה כך, שכשהיו נותנים לו עליה, הוא היה אוח"כ יושב ומעיין במפרשים על העליה שקרא, לבדוק מה הרמז שרומזים לו כדי להפיק מזה תועלת מדוע דוקא הוא קרא את הקריאה הזאת.

שובו בנים
שובבי"ם